

RÁNA HŘEB ZLATÝ

Ty letadlo, já letadlo.

A vida, z prken otloukaných katapultovanými
piloty vylézá zlatý hřeb rána. Úplný nesmysl. Při
zalidňování bytů jinde by překážel, pro nás je větší
úlevou než orgasmus, než napuštěná vana,

je totiž věrnější než zrcadlo samo, zásobou pravdy
ve skladišti lží, je ze všech příkoří a výher
umotanou karikaturou nás obou a takového jointa já
nikdy nezkusil. Ty ano?

Mohlo to být ráno jako jiné, mohli jsme si v lásce
vybírat ze všech konfekčních stříhů, já provinile
věšel bych nad postelí beránky vykoupané v lihu
a ty s jednou rukou před mými ústy (pro jistotu)
druhou zvládla bys slunci přimalovat lichotivou
krásky pihu, šeptajíc: Vymrazíš nás? Prosím, dej
najevo, že ne –

Slunce neví. Visí před okny bytu, před tuctovou
formou dva plus jedna, do níž vylít se byl by
výsměch sousedům, kteří v sedmdesáti umí jeden
druhého pohladit za nic.

Schovává se na rubu, Věro! Věřím, že stín studený
je pouhý líc! Pojď, něco ukřižujeme, kladiva
připravena máme na spáncích.